

holdt patenthaveren, dels derved, at de opregner både de handlinger, som udgør direkte patentkrænkelser, og de, som udgør middelbar patentkrænkelser.

Selv om den gældende retstilstand her i landet med hensyn til enerettens indhold og ansvaret for patentindgreb i hovedsagen ikke adskiller sig fra de tilsvarende bestemmelser i Fællesskabspatentkonventionen, må det anses for u hensigtsmæssigt, at danske domstole skulle anvende forskellige regelsæt til bestemmelsen af enerettens indhold for de to typer patenter. § 3 er derfor udformet således, at den – sammen med den gældende lovs § 5 – ret noje svarer til artikel 29–31.

I *stk. 1* bestemmes, hvad der skal anses for direkte patentindgreb. Bortset fra redaktionelle forskelle svarer *stk. 1* til Fællesskabspatentkonventionens artikel 29 om forbud mod direkte anvendelse af opfindelsen. Om det er *stk. 1, nr. 1* eller *2*, der skal anvendes, afhænger af, om det drejer sig om et produkt eller en fremgangsmåde.

Stk. 1, nr. 5, svarer til den gældende patentlovs § 3, *stk. 2*, der vedrører den såkaldte indirekte produktbeskyttelse. I henhold til Fællesskabets Patentkonventions art. 29 c er denne beskyttelse begrænset til de ved fremgangsmåden direkte fremstillede produkter. Dette er i det væsentlige i overensstemmelse med gældende dansk ret. Det foreslåede *stk. 1, nr. 3*, skal, uanset at det ikke fremgår af ordlyden, forstås på samme måde som patentkonventionens regel.

Forslagets *stk. 2* indeholder regler om middelbar patentkrænkelser. Bestemmelsen er udformet på grundlag af Fællesskabskonventionens artikel 30. Den gældende patentlov indeholder ikke bestemmelser om ansvar for medvirken til patentkrænkelser. Et sådant ansvar kan imidlertid følge af de almindelige strafferetlige regler om medvirken, ligesom den medvirkende kan blive erstatningspligtig efter de almindelige grundsætninger om erstatning uden for kontraktforhold. Ud fra de betragtninger, som er nævnt i indledningen til bemærkningerne til denne paragraf, og da en udtrykkelig regel om middelbar patentkrænkelser ikke synes at indebære væsentlige ændringer i den gældende retstilstand, er en sådan harmonisering ønskelig.

I henhold til art. 31 i Fællesskabets Patentkonvention begrænses et fællesskabspatent således, at bl. a. udnyttelse af opfindelsen inden for private rammer eller i forsøgsøjemed skal være tilladt.

Dette gælder dog ikke i tilfælde af den såkaldte middelbare patentkrænkelser, jfr. konventionens art. 30, *stk. 3*.

Det fastsættes i overensstemmelse hermed i *stk. 2, 5. pkt.*, at midler til at udnytte opfindelsen ikke må tilbydes eller leveres til personer, der udfører handlinger i ikke-erhvervsmæssigt øjemed eller i forsøgsøjemed, ligesom der heller ikke må tilbydes eller leveres midler, der kræves til tilberedning af patenterede lægemidler i individuelle tilfælde.

I *stk. 5, nr. 1*, bestemmes, at eneretten ikke omfatter handlinger, der udføres i ikke-erhvervsmæssigt øjemed. Bestemmelsen svarer til art. 31 a i Fællesskabskonventionen. Der er ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til gældende ret, idet kriteriet om erhvervsmæssig udnyttelse i den nugældende formulering findes i *stk. 1*.

Da konventionen ikke indeholder en bestemmelse svarende til patentlovens § 3, *stk. 3*, hvorefter eneretten ikke omfatter udnyttelsen af genstande købt i butik, kan en sådan bestemmelse ikke opretholdes. Bestemmelsen, der blev indført med patentloven af 20. december 1967, har næppe haft videre praktisk betydning.

Stk. 5, nr. 2, vedrører det såkaldte konsumtionsprincip. Dette indebærer, at eneretten ikke omfatter handlinger angående produkter, efter at patenthaveren eller andre med hans samtykke har bragt dem i omsætning her i landet.

Det vil sige, at patenthaverens ret udtømmes (konsumeres) gennem det lovlige salg af de enkelte eksemplarer af det pågældende produkt eller lignende, som er omfattet af patentet. Gældende nordisk patentlovgivning indeholder ikke nogen udtrykkelig regel af dette indhold, men princippet er almindeligt anerkendt. Når man nu medtager en udtrykkelig regel, skyldes det, at en lignende bestemmelse findes i FPK art. 32, og at bestemmelsen er nødvendig som baggrund for reglen i *stk. 4*, der tjener til gennemførelse af artikel 81 i Fællesskabets Patentkonvention.

Med hensyn til betegnelsen »produkter« bemærkes, at det ikke er afgørende for konsumtionen, om det pågældende patent vedrører en genstand, en fremgangsmåde eller en bestemt anvendelse.

En patentbeskyttet genstand er »bragt i omsætning«, når den er overgivet til erhververen i forbindelse med salg, udlejning, pantsætning m. v.

Bestemmelsen vedrører »omsætning her i landet«. Det er imidlertid ikke udelukket, at der i særlige tilfælde kan indtræde konsumtion af den danske patentret i relation til produkter, der er bragt i omsætning i udlandet, således at de uanset det danske patent kan indføres her til landet. Sådanne spørgsmål må i sidste instans afgøres af domstolene.

I *stk. 5, nr. 3*, er det fastsat, at eneretten ikke